

Než jsem přiletěla do Los Angeles, nevěděla jsem, co mám čekat, ale jedno můžu říct jistě. Nečekala jsem, že můj nevlastní bratr je šílenec.

„To je ten třetí?“ vyprsknu, když vidím, že hosté kolem mě zcela ignorují, co se právě přihodilo. Já, na rozdíl od nich, tu bizarní scénu nemůžu dostat z hlavy. Co si ten kluk o sobě myslí?

„Ehm, jo,“ přikývne Rachael a pak se rozesměje. „Cítím s tebou. A s pomocí boží doufám, že tvůj pokoj je od jeho pokoje co nejdál.“

„Proč?“

Zničehonic znervózní, jako bych právě odhalila její nejhlubší a nejtemnější tajemství, které je zároveň tou nejtrapnější věcí na světě. „Dokáže být neskutečně otravný, ale podívej, já bych vlastně neměla vůbec nic říkat. Není to moje věc.“ Se zrudlými tvářemi a pokřiveným úsměvem na rtech rychle změnil téma. „Máš už nějaké plány na zítra?“

V duchu se pořád zaobírám jejími slovy o mém pokoji. „Jo – počkat, ne. Promiň, vůbec nevím, proč jsem řekla jo. Ehm.“ *Jsi trapná, Eden.*

Rachael mě ale, díkybohu, neodepíše jako totálního idiota. Namísto toho se rozesměje. „Chceš si někam vyrazit? Mohly bychom zajít na promenádu nebo někam jinam.“

„To bych ráda,“ nadšeně přikývnu. Jsem pořád trochu rozrušená a trochu zmatená a trochu dopálená neurvalým příchodem toho

hňupa. To nemohl jít domů předními dveřmi? Bylo fakt nutné, aby vůbec něco říkal!

„Skvěle se tam nakupuje!“ zaštěbetá Rachael. Občas si přehodí své blond vlasy přes rameno a pokaždé mě jimi švihne po tváři. Nakonec přestane žvatlat o promenádě a vyhrkne: „Mám strašně moc práce, takže poběžím domů. Promiň, že nemůžu zůstat. Máma chtěla, abych se tu zastavila po cestě domů a řekla ti ahoj. Takže ahoj.“

„Jo, ahoj,“ mávnu na ni. Řekne mi, že se uvidíme zítra a pak zmizí stejně rychle, jako se objevila, a nechá mě tu samotnou s bandou napůl opilých dospělých. A Chasem.

„Eden,“ osloví mě, když přijde blíž. Vyslovuje mé jméno pomalu, jako by ho chtěl na svých rtech nejdřív vyzkoušet. „Eden,“ řekne znovu, tentokrát mnohem rychleji a odvážněji, „kde je limonáda?“ Jeho kamarádi se k nám blíží s doširoka otevřenými očima, ze kterých vyzraňuje nevinnost a úzkost. *Jasně, pomyslím si, protože jim naháním tááákový strach.*

„Nejspíš na stole,“ pokrčím rameny. „Zeptej se mámy.“

„Je uvnitř,“ řekne Chase. A pak ho jeden jeho kamarád postrčí dopředu a směje se přitom, jako by to byla ta nejúžasnější rošťárna na světě. Chase do mě s měkkým žuchnutím narazí.

Okamžitě uskočí dozadu a docela pochopitelně se trochu stydí. V té chvíli ale ucítím, že mám vlhké tílko. „Promiň,“ vyrazí ze sebe. Podívá se do svého prázdného plastového kelímku, který drží v ruce. Ještě před vteřinou byl do čtvrtiny plný.

„To je v pořádku,“ uklidním ho. Ve skutečnosti se mi to náramně hodí. Protože si musím převléct tričko, můžu teď odejít nahoru a vyhnout se tomuhle děsnému večírku. Takže se nenápadně vytratím, vlastně téměř radostně odtančím do domu. Doufám, že si táta dá dost piv a nevšimne si, že už se nevrátím dolů. Zůstanu ve svém prostě zařízeném pokoji a zavolám mámě nebo uspořádám video chat s Amélií anebo si zlomím obě nohy. Všechno zní líp než zůstat sama venku.

Vyčerpaně si povzdechnu – byl to hodně náročný den – a vyrazím ke schodišti. Sotva šlápnu na první schod, uslyším z obývacího